

SOLEMNITAT DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT (A)
Homilia del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat
Ex 34,4b-6.8-9
2Co 13,11-13
Jn 3,16-18

Estimats germans i germanes:

Un teòleg català resident a Xile va escriure fa pocs anys un llibre amb aquest títol: "En què creuen els qui creuen?". És bo de recordar-ho ara que l'Evangeli ha dit que Déu ha donat el seu Fill al món perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna.

En què creuen els qui creuen? Bona pregunta per a aquest diumenge de la Trinitat. Acabada amb la Pentecosta la celebració anual dels misteris de Crist, entrem en un llarg temps de durant l'any, imatge de la nostra vida present que se situa entre el do de l'Esperit Sant i la segona vinguda de Jesucrist, a la fi dels temps. Imatge d'aquesta nostra vida, que es debat entre el tragí de les nostres realitats més humanes, personals i socials, i el terme vers el qual ens acostem cada dia una mica més: el trobament amb Jesucrist a l'hora de la mort.

En què creuen els qui creuen? Potser algú podria dir, sense pensar-s'ho gaire: Creuen que Déu és u, però que se'ns ha donat a conèixer en Jesucrist. Creuen que aquest ens ha ensenyat que Déu és el nostre Pare i que l'Amor amb què ens estima és l'Esperit Sant. Creuen que els seguidors de Jesús formen una comunitat, anomenada Església. Creuen que els morts ressusciten a una nova vida en Déu per sempre. En una paraula: creuen allò que professen cada diumenge, com ara farem nosaltres d'aquí uns moments. Com diu la litúrgia del baptisme: "Aquesta és la nostra fe. Aquesta és la fe de l'Església, que ens gloriem de professar, en Crist Jesús, Senyor nostre".

Ja sabem, però, que les coses són un bon xic més complexes. Els qui creuen -diguem-ho des d'ara en primera persona-, els qui creiem també tenim parcel·les de dubte, tenim situacions que posen a prova la nostra fe. Exemples: l'angoixa de tants cristians quan les xacres de la vida els fan pensar en la mort; l'experiència d'absència de Déu que visqué santa Teresa de Lisieux l'últim any de la seva breu vida; els quaranta anys que la beata Teresa de Calcuta no deixà de treballar pels pobres enmig d'una foscor total de la fe. Per no parlar dels Apòstols mateixos, a qui el Senyor havia de recriminar que fossin homes de poca fe.

Recíprocament, els qui no creuen -i potser per solidaritat respectuosa envers ells també podem usar la primera persona- els qui no creiem compartim amb els creients uns interrogants grandiosos sobre el per què de moltes situacions: el cicló de Birmània, el terratrèmol de la Xina, els atemptats terroristes, el mareig polític del tema de l'aigua, el sofriment dels innocents, la vida, la mort, qualsevol mena de mal... I si som humans de debò, aquests interrogants no ens deixen tranquils. Sobretot quan els vivim de prop.

Tot això -els interrogants que no resollem i les certeses que no volem perdre- ens posen davant els ulls el misteri de Déu. No m'agrada, a mi, parlar del problema de Déu. No, diguem-ne misteri. Sentim-nos una mica com Moisès que es prosternà i adorà amb el front fins a terra. Diguem-ne misteri, si més no per respecte al gran nombre de creients que estan convençuts que "els conceptes més elevats sobre Déu no arriben mai fins a la seva autèntica grandesa; són sempre impropis" (Benet XVI, *Audiència general* 14.05.08). Ja és molt antiga l'afirmació que, de Déu, és més el que no en sabem que no pas el que en coneixem. "És més fàcil dir el que Déu no és, que expressar el que és realment. Només a

través de les imatges [imperfectes de la Bíblia] podem endevinar el veritable rostre de Déu, i, d'altra banda, aquest rostre de Déu és molt concret: és Jesucrist" (*ib.*).

En què creuen els qui creuen? Doncs en aquesta realitat tan minsa que ja va copsar sant Francesc d'Assís: que al final l'amor hi veu més que la raó. Per això una fe feble o posada a prova és compatible amb una caritat sense límits envers els necessitats. Aquest camí humil, pobre, però profundament realista, està emparentat amb la creu de Crist. I és així també com hem de viure les realitats de l'Església, lluny de triomfalismes però fermes amb l'autoestima del qui està "prop de Déu en Crist, en la profunditat del trobament amb Ell, en l'experiència de la veritat, que ens obre a la llum i ens ajuda a sortir a l'encontre dels altres: la llum de la veritat, la llum de l'amor" (*ib.*).

La festa de la Santíssima Trinitat és també una invitació a fer cas de sant Pau quan ens exhortava a estar contents, a animar-nos, a viure en pau i ben avinguts. "I el Déu de l'amor i de la pau serà amb vosaltres", escrivia. Vistes les coses així, potser no calen excessives explicacions per saber en què creiem els qui creiem. Agafem-nos-ho amb la flegma britànica d'un escriptor del segle vuitè, sant Beda el Venerable. Havent dictat des del llit de mort l'última ratlla del seu darrer llibre, es va posar a cantar per darrer cop: "Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant". I -conclou el biògraf- "va lliurar l'esperit després d'haver pronunciat el darrer dels noms divins".